

Knjiga proroka Daniela - broj sedamdeset i pet

Proročke paralele: od Izaijine poruke do suvremenih objava

Jeff Pippenger

2024-02-08

Kako Izaija iznosi poruku predstavljenu sa šezdeset i pet godina (sedmo poglavlje, osmi redak) zlom vođi Jeruzalema, on to čini kod „Fullerova polja” i na „kraju vodovoda gornjega jezera”, godine 742. pr. Kr. Godina 742. pr. Kr. predstavlja 1863., jer Isus uvijek prikazuje svršetak početkom. Pobuna iz 1863. pak predstavlja nedjeljni zakon u Sjedinjenim Državama, jer Isus uvijek prikazuje svršetak neke stvari početkom te stvari. Godina 1863. bila je početak zakonski registrirane laodicejske adventističke crkve, a ta crkva ostaje pusta pri „velikom potresu” nedjeljnoga zakona. Kako bi korporacija kojom pravno upravlja Država (a ne obrnuto, da Crkva upravlja Državom) mogla nastaviti držati subotu sedmoga dana u vrijeme kada ta ista vlada pravno zabranjuje bogoslužje sedmoga dana?

Na početku i na kraju Kristove službe, On je očistio hram. Pri prvom čišćenju hrama Krist je utvrdio da su vođe „dom Oca njegova” načinili razbojničkom pećinom, ali je pri posljednjem čišćenju hrama utvrdio da je „njihova kuća” njima ostavljena pusta. Drevni Izrael predočuje suvremeni Izrael. On je podigao i očistio mileritski hram na početku adventizma, ali pri konačnom čišćenju, čišćenju sto četrdeset i četiri tisuće, laodicejski adventizam biva izbljuvan iz Njegovih usta, a „njihova kuća” tada ostaje pusta.

Izaija je kod valjarova polja kada se suprotstavlja kralju Ahazu. Valjarovo polje predstavlja očišćenje koje izvršava Glasnik Saveza koji iznenada dolazi u svoj hram i čisti sinove Levijeve kao „valjarskim lugom“. To je očišćenje izvršeno na početku adventizma, a izvršava se ponovno i na svršetku.

Evo, ja šaljem glasnika svojega, i on će pripremiti put preda mnom; i iznenada će doći u hram svoj Gospodin, kojega vi tražite, i anđeo saveza, kojega se radujete: evo, on će doći, veli Gospod nad vojskama. Ali tko će moći podnijeti dan njegova dolaska? i tko će opstati kad se on pojavi? Jer on je kao oganj talioničara i kao lužina bjelilaca. I sjest će kao onaj koji tali i pročišćuje srebro; i očistit će sinove Levijeve i pročistit će ih kao zlato i srebro, da prinosu Gospodu prinos u pravednosti. Tada će prinos Judin i jeruzalemski biti mio Gospodu kao u prijašnje dane i kao u nekadašnje godine. Malahija 3:1–4.

Izaija susreće Ahaza, sa znakom svojega sina, čije ime simbolizira da će se u posljednjim danima „ostatak vratiti“. Ostatak su oni koji se „vraćaju“. Izaija se susreće sa zlim kraljem Ahazom tijekom povijesti čišćenja hrama, koja je započela u mileritskoj povijesti 1844. godine, a dovedena je do zaključka neposluhom 1863. godine. U posljednjim danima čišćenje je povijest pečačenja sto četrdeset i četiri tisuće. Da su mileriti slijedili otvorenu Božju providnost koja je uslijedila nakon 1844. godine, dovršili bi djelo.

„Da su adventisti, nakon velikoga razočaranja 1844. godine, čvrsto održali svoju vjeru i složno nastavili slijediti otvorenu Božju providnost, primivši poruku trećega anđela i u sili Duha Svetoga navješćujući je svijetu, vidjeli bi Božje spasenje; Gospodin bi silno djelovao zajedno s njihovim naporima, djelo bi bilo dovršeno i Krist bi već odavno došao da primi svoj narod na njegovu nagradu. Ali u razdoblju sumnje i nesigurnosti koje je uslijedilo nakon razočaranja, mnogi od adventnih vjernika napustili su svoju vjeru.... Tako je djelo bilo spriječeno, a svijet je ostavljen u tami. Da se cijelo adventističko tijelo ujedinilo oko Božjih zapovijedi i vjere Isusove, koliko bi drukčija bila naša povijest!” Evangelism, 695.

Njihov propust da „jedinstveno nastave slijediti u otvarajućoj providnosti Božjoj” doveo ih je do laodicejskog stanja do 1856. godine, a pobuna koja je uslijedila 1863. označila je početak lutanja po pustinji, što je bilo predočeno drevnim Izraelom kada je pao na svojoj desetoj i posljednjoj kušnji te potom bio osuđen da pomre u pustinji tijekom sljedećih četrdeset godina.

Izaijin sin pruža obećanje da će se pri završnom očišćenju hrama u posljednjim danima „ostatak vratiti”. Njihov „povratak” prikazan je u Jeremiji, kojemu je bilo obećano da će, ako se „vrati”, postati Božji stražar. Sto četrdeset i četiri tisuće jesu oni koji su se vratili iz razočaranja.

Oni koji sačinjavaju sto četrdeset i četiri tisuće doživjeli su razočaranje i čekali svoga Gospodina. U mileritskoj povijesti bili su predočeni mudrim djevicama, a u povijestima i početka i završetka dva su štapa sjedinjena u jedan narod tijekom izlijevanja Duha Svetoga u vrijeme Ponoćnog poklika.

Opaki kralj Ahaz predstavlja vodstvo Jude koje će čuti poruku, ali koje odbacuje poruku što ju iznosi Izaija, te pritom „posrću, i padaju, i razbijaju se, i zapliću se u zamku, i bivaju uhvaćeni”. To su oni koji „traže one koji imaju prisne duhove i vračare koji šapću i mrmljaju”, predstavljajući iskustvo spiritizma kojemu podliježu primajući snažnu zabludu iz 2. Solunjanima. Ahazovo odbacivanje Izaijine poruke 742. pr. Kr. podudara se s 1863. godinom, kada je Millerova poruka bila odbačena. Izaija je tip Millera, a poruka i Izaije i Millera temeljila se na „sedam vremena”, koja svoje uporište nalaze u osmom retku sedmoga poglavlja Izaije. Millerov sin (Izaijin sin) predstavlja Ilijin pokret koji dolazi u posljednjim danima.

Objava protiv Ahaza zbog njegova odbacivanja uključivala je predviđanje da će ga osvojiti kralj sa sjevera, koji je u posljednjim danima trostruki savez modernoga Rima, nad kojim vlada papinstvo.

I Gospodin mi ponovno progovori govoreći: Budući da ovaj narod odbacuje vode Šiloahove, koje teku tiho, i raduje se Rezinu i sinu Remalijinu, zato, evo, Gospodin navodi na njih vode Rijeke, silne i mnoge, to jest kralja asirskoga i svu njegovu slavu; i ona će se podići nad sva njegova korita i prelići preko svih njegovih obala; i proći će kroz Judu, razliti se i prelići, doprijet će do grla; i raširenost njegovih krila ispunit će širinu tvoje zemlje, o Emanuele. Izaija 8:5–8.

Izaija se susreo sa zlim kraljem Ahazom na kraju vodovoda gornjega jezera, i premda među biblijskim povjesničarima i arheolozima postoji neizvjesnost je li gornje jezero bilo isto ono jezero kao jezero Siloam u Kristovo vrijeme, kontekst Izaijina proročanstva uklanja svaku sumnju, jer Izaija pokazuje da je kralj sa sjevera trebao doći na Ahaza zato što je odbacio vode Šiloaha, koje

teku tiho. „Šiloah” je starozavjetni naziv za „Siloam” u Novome zavjetu.

Na ribnjaku Siloamu Isus je izliječio slijepoga čovjeka, a opaki kralj Ahaz predstavlja slijepo laodicejsko vodstvo, kako 1863. godine tako i u uskoro nadolazećem nedjeljnom zakonu, koje odbija biti izliječeno. „Shiloah” i „Siloam” oba znače „poslan”, a poruka je bila poslana od Oca Sinu, koji ju je zatim predao Gabrijelu i svetim anđelima da je prenesu Izaiji, koji je donio poruku „poslanu” s neba slijepom laodicejskom vođi.

Kanal iz gornjega jezera, na kojemu je Izaija iznio poruku, predstavlja mjesto gdje se kiša Duha Svetoga prenosi Božjemu narodu, kao što to također predočuju zlatne cijevi u Zaharijinu viđenju ili ljestve iz Jakovljeva sna.

„Ono što je Bog pripremio za nas prikazano je u Zahariji, u 3. i 4. poglavlju te u 4,12–14: ‘I progovorih opet te mu rekoh: Što su te dvije maslinove grane koje kroz dvije zlatne cijevi izlijevaju iz sebe zlatno ulje? A on mi odgovori i reče: Ne znaš li što su to? I rekoh: Ne, gospodaru moj. Tada reče: To su dva pomazanika koji stoje pred Gospodinom sve zemlje.’”

„Gospodin obiluje sredstvima. Njemu ne nedostaju mogućnosti. Zbog našega pomanjkanja vjere, naše zemaljskosti, našega jeftinog govora, našega nevjerovanja, očitovanoga u našem razgovoru, tamne se sjene skupljaju oko nas. Krist se ne otkriva ni riječju ni karakterom kao Onaj koji je sav uresan i najizvrsniji među deset tisuća. Kada je duša zadovoljna uzdizati se k ispraznosti, Duh Gospodnji može za nju učiniti vrlo malo. Naš kratkovidni pogled opaža sjenu, ali ne može vidjeti slavu iza nje. Anđeli zadržavaju četiri vjetra, prikazana kao gnjevan konj koji nastoji otrgnuti se i pojuriti preko lica cijele zemlje, noseći na svome putu razorenje i smrt.”

„Hoćemo li spavati upravo na samome rubu vječnoga svijeta? Hoćemo li biti tromi, hladni i mrtvi? O, kad bismo u našim crkvama imali Duha i dah Božji udahnut u Njegov narod, kako bi mogao stati na svoje noge i živjeti. Trebamo uvidjeti da je put uzak i vrata tijesna. Ali kad prođemo kroz tijesna vrata, njihova širina nema granica.” Manuscript Releases, volume 20, 216, 217.

„Zlatno ulje” jesu poruke Božjega Duha koje silaze iz gornjega izvora kroz provodnik, to jest kroz dvije zlatne cijevi, koje su dva svjedoka Biblije i Duha proroštva, ili Stari i Novi zavjet, ili Zakon i Proroci, ili Mojsije i Ilija.

„Pomazanici koji stoje uz Gospodara sve zemlje imaju položaj nekoć dan Sotoni kao kerubinu zakriljućem. Po svetim bićima koja okružuju njegovo prijestolje, Gospodin održava stalnu vezu sa stanovnicima zemlje. Zlatno ulje predstavlja milost kojom Bog održava svjetiljke vjernika opskrbljenima, da ne bi zatreperile i ugasile se. Kad ne bi bilo da se to sveto ulje izlijeva s neba u porukama Božjega Duha, sile zla imale bi potpunu vlast nad ljudima.”

„Bog se obeščašćuje kada ne primamo poruke koje nam šalje. Tako odbacujemo zlatno ulje koje bi on izlio u naše duše da se prenese onima koji su u tami. Kada dođe poziv: ‘Evo, zaručnik dolazi; izađite mu u susret,’ oni koji nisu primili sveto ulje, koji nisu njegovali Kristovu milost u svojim srcima, uvidjet će, poput ludih djevica, da nisu spremni susresti svojega Gospodina. Oni nemaju u sebi snage da pribave ulje, i njihovi su životi upropašteni.

Ali ako se traži Božji Sveti Duh, ako vapimo, kao što je činio Mojsije: 'Pokaži mi svoju slavu,' Božja će se ljubav razliti u našim srcima. Kroz zlatne cijevi zlatno će nam se ulje prenositi. 'Ne silom ni snagom, nego mojim Duhom, veli Jahve nad Vojskama.' Primajući sjajne zrake Sunca Pravednosti, Božja djeca svijetle kao svjetla u svijetu." Review and Herald, 20. srpnja 1897.

Poruka koju je Ahaz odbacivao bila je poruka Ponoćnog vapaja, koja bi dosegla vrhunac u drugom Kristovu dolasku da je vodstvo Laodiceje primilo poruku Laodiceji koja im je bila „poslana“ 1856. godine. Ta bi poruka tada narasla u silan poklič, i Božji bi narod dovršio djelo i bio u miru. Umjesto toga, vratili su se bljuvotini od koje su bili izbavljeni.

Izaija i Ahaz prikazani su kao oni koji se nalaze u procesu očišćenja na bjelarevu polju, koje izvršava Glasnik Saveza u trećem poglavlju Malahije. Oni su simbolički smješteni ondje gdje se u Zaharijinoj viziji izlijeva „ulje“ (poruka), a u posljednjim danima Izaijina poruka Ahazu jest poruka islama trećeg Jaoa; to je poruka skrivene povijesti sedam gromova; to je poruka da je osmi od sedmorice; to je poruka o vinogradu; to je poruka „Istine“, a sve su to sastavni elementi Otkrivenja Isusa Krista, koje u posljednjim danima proizvodi očišćenje predloženo bjelarevim poljem.

To je također bila i jest poruka o „sedam vremena“, koja se mijenja od Millerova temeljnog kamena do zaglavnoga kamena, jer bijaše prva istina, te stoga mora biti i posljednja istina. Godina 1863. označila je završetak procesa očišćenja koji je započeo dolaskom trećega anđela 22. listopada 1844. i naposljetku dosegnuo svjetlo o „sedam vremena“ 1856. godine. Godine 1844. svjetlo o dvije tisuće i tri stotine godina označilo je početak koji je vodio završetku obilježenom s dvije tisuće pet stotina i dvadeset godina. Ipak, laodicejska sljepoća na početku i na svršetku odbija vidjeti odnos između dviju viđenja. Godina 1863. predstavlja zaključak procesa očišćenja koji se uvijek događa kada se neka poruka otpečati, a poruka trećega anđela bila je otpečaćena 22. listopada 1844.

Svjetlost trećega anđela, koja je bila otpečaćena 1844. godine, nije bila jednokratna svjetlost; bila je ono na što sestra White upućuje kao na „napredujuću svjetlost trećega anđela“. Napredujuća svjetlost trećega anđela započela je 1844. godine i nastavlja napredovati sve dok se vrijeme kušnje ne zaključi; no kada je prvi put došla i kada naposljetku završi, postoji određeno razdoblje kušnje trećega anđela. Ta razdoblja kušnje, na početku i na svršetku, također predstavljaju proces ispitivanja koji Daniel prikazuje kao „umnoženje znanja“, a koji je isto tako napredujuća svjetlost trećega anđela.

Proces kušnje na početku započeo je 1844., a napredujuće svjetlo raslo je u spoznaji sve dok nije doseglo svoj zaključak 1856. Početno svjetlo i završno svjetlo razdoblja kušnje jesu dvije vizije iz Danijela, osmo poglavlje, redci trinaest i četrnaest, koje predstavljaju temelj i središnji stup adventizma.

Razdoblje kušnje prvoga anđela započelo je 11. kolovoza 1840. i završilo pri prvom razočaranju 19. travnja 1844. Tada je započelo razdoblje kušnje drugoga anđela i trajalo do 22. listopada 1844. U tom je trenutku stigao treći anđeo, a razdoblje kušnje trećega anđela nastavilo se sve dok laodicejski adventizam nije odbacio svjetlo trećega anđela 1863.

Razdoblje kušnje trećega anđela za mileritski adventizam imalo je početak i završetak, a početak i završetak moraju predstavljati isto, jer Isus uvijek završetak neke stvari prikazuje početkom neke stvari. Otvaranje napredujuće svjetlosti trećega anđela bilo je svjetlo pojave („mareh” viđenja) iz četrnaestoga retka osmoga poglavlja Daniela. Završetak napredujuće svjetlosti trećega anđela bilo je svjetlo gaženja Svetišta i vojske („chazon” viđenja) iz trinaestoga retka. Ta su dva viđenja proročki isprepletena.

Tada zapovjedi da zatrubi truba jubileja desetoga dana sedmoga mjeseca; na Dan pomirenja neka odjekne truba po svoj vašoj zemlji. Levitski zakonik 25,9.

Truba koja se trebala oglasiti na Dan pomirenja, a to je bio 22. listopada 1844., bila je jubilejska truba, koja predstavlja sveti ciklus od sedam godina, što iznosi dvije tisuće petsto dvadeset dana. Gospodin je namjeravao povesti drevni Izrael izravno u Obećanu zemlju, ali njihova je pobuna spriječila da se to dogodi. Gospodin je namjeravao povesti suvremeni Izrael izravno u Obećanu zemlju, ali pobuna je spriječila da se to dogodi. Da je suvremeni Izrael bio poslušan sve većoj svjetlosti trećega anđela, upozorio bi svijet i Gospodin bi se vratio prije više od sto godina.

Da bi se to dogodilo, Gospod bi morao izvršiti preobrazbu među mileritima, a ta je preobrazba u Svetome pismu označena kao tajna Božja. Da je adventizam slijedio svjetlo trećega anđela koje je napredovalo, tada bi truba jubileja odjekivala sve do samoga kraja, jer upravo u danima kad zatrubi sedma truba biva dovršena tajna Božja. U desetom poglavlju Otkrivenja ta je truba, koja je truba jubileja, a ujedno i truba trećega jao, počela trubiti 22. listopada 1844.

I anđeo kojega vidjeh gdje stoji na moru i na zemlji podiže svoju ruku k nebu, i zakle se Onim koji živi u vijeke vjekova, koji je stvorio nebo i što je u njemu, i zemlju i što je na njoj, i more i što je u njemu, da vremena više neće biti; nego će se u dane glasa sedmoga anđela, kad zatrubi, dovršiti otajstvo Božje, kao što je navijestio svojim slugama prorocima. Otkrivenje 10:5–7.

Proces kušnje i pročišćenja koji je započeo 22. listopada 1844., a koji je bio napredujuće svjetlo trećega anđela, započeo je svjetlom iz Daniela 8,14, a završio je svjetlom iz Daniela 8,13. Započeo je odgovorom iz retka 14, a završio pitanjem iz retka 13.

Tih devetnaest godina bilo je predočeno dolaskom Izaijine poruke upozorenja Ahazu, kralju doslovne Jude, tijekom građanskoga rata između sjevera i juga. Tih devetnaest godina završilo je time što je kralj sjevera odveo Izrael u ropstvo. Tih devetnaest godina predočavalo je dolazak trećega anđela 1844. godine pa sve do pobune 1863. godine. Napredujuća svjetlost trećega anđela bila je predstavljena Izaijinom porukom.

Odbacivanje te napredujuće svjetlosti dovelo je do završetka mileritskog pokreta, a u tom razdoblju kušnje filadelfijski mileritski pokret prešao je u laodicejsku Crkvu. Devetnaest godina koje su započele 742. pr. Kr. i devetnaest godina koje su započele 1844. godine, obje predstavljaju proces kušnje i pročišćenja u posljednjim danima, to jest završno razdoblje kušnje napredujuće svjetlosti trećega anđela.

U tom završnom procesu kušanja tajna Božja bit će dovršena. Sto četrdeset i četiri tisuće jesu oni koji čekaju, vraćaju se i zapečaćeni su.

Sveži svjedočanstvo, zapečati zakon među mojim učenicima. I ja ću čekati Gospoda, koji skriva lice svoje od doma Jakovljeva, i njega ću očekivati. Evo, ja i djeca koju mi je Gospod dao jesmo znakovi i čudesa u Izraelu od Gospoda nad vojskama, koji prebiva na gori Sionu. Izaija 8,16–18.

Završno razdoblje kušnje napredujućega svjetla trećega anđela u posljednjim danima započelo je ondje gdje je započelo početno razdoblje kušnje. Započelo je kada je Isus podigao svoju ruku prema nebu i proglasio „da vremena više neće biti“. Taj je proglas izrečen 22. listopada 1844., kada je sedma truba navijestila jubilej na završetku svetoga ciklusa od sedam. Ciklus od sedam godina, ponovljen sedam puta, doslovno je iznosio četrdeset i devet godina, ili dvije tisuće petsto dvadeset dana.

Godina 1989. označava „vrijeme kraja“ u pokretu sto četrdeset i četiri tisuće, a 1989. označava završetak sto dvadeset i šest godina koje su započele pobunom 1863. godine. Pokret sto četrdeset i četiri tisuće započeo je u „vrijeme kraja“, sa simbolom „sedam vremena“, jer sto dvadeset i šest jest desetina od tisuću dvjesto i šezdeset, što je pak polovica od dvije tisuće petsto i dvadeset.

Isus uvijek predstavlja svršetak neke stvari početkom neke stvari, a početak pokreta sto četrdeset i četiri tisuće bio je označen simbolom „sedam vremena“, kao što je to i na svršetku pokreta. Dani trubljenja sedmoga anđela, kada se dovršava tajna Božja, započeli su na završetku „tri i pol“ dana iz jedanaestoga poglavlja Otkrivenja. Sedma truba, koja je ujedno i treće Jao, oglasila je svoju drugu notu 7. listopada 2023., i tajna Božja sada se dovršava, kao što je „objavio svojim slugama prorocima“. Svršetak pokreta označen je simbolom „sedam vremena“, kao što je bio i početak toga istog pokreta.

U vrijeme svršetka 1798. godine završilo je „sedam vremena“ Božjega gnjeva protiv sjevernoga kraljevstva, a na kraju mileritskoga pokreta odbacivanje istina povezanih sa „sedam vremena“ označilo je pobunu 1863. godine. Isus uvijek kraj nečega prikazuje početkom nečega, a pokret prvoga anđela (mileriti) predočava pokret trećega anđela (sto četrdeset i četiri tisuće). Oba pokreta započinju i završavaju sa „sedam vremena“. Takvo što ne možete izmisliti.

Nastavit ćemo ovo proučavanje u sljedećem članku.

„Oni koji se nalaze na odgovornim položajima ne smiju se obratiti sebičnim, rasipnim načelima svijeta, jer si to ne mogu priuštiti; a kad bi i mogli, kristolika načela to ne bi dopustila. Potrebno je dati mnogostruku pouku. ‘Koga će naučiti znanju? i koga će poučiti nauku? one koji su odviknuti od mlijeka i odvojeni od prsiju. Jer zapovijed mora biti na zapovijed, zapovijed na zapovijed; pravilo na pravilo, pravilo na pravilo; ovdje malo, ondje malo.’ Tako se riječ Gospodnja strpljivo treba iznositi pred djecu i držati pred njima, od strane roditelja koji vjeruju riječi Božjoj. ‘Doista, mucavim usnama i drugim jezikom govorit će ovom narodu. Kojemu je rekao: Ovo je počinak kojim možete dati počinka umornome; i ovo je okrpja; ali nisu htjeli slušati. Stoga im je riječ Gospodnja bila: zapovijed na zapovijed, zapovijed na zapovijed; pravilo na pravilo, pravilo na pravilo; ovdje malo, ondje malo; da odu, i padnu nauznak, i razbiju se, i budu uhvaćeni u zamku, i budu zarobljeni.’ Zašto? — zato što nisu poslušali riječ Gospodnju koja im je došla.“

„To znači one koji nisu primili pouku, nego su njegovali vlastitu mudrost i izabrali da sami djeluju prema vlastitim zamislima. Gospodin im daje kušnju da ili zauzmu svoje mjesto kako bi slijedili Njegov savjet, ili da to odbiju i postupaju prema vlastitim zamislima, a tada će ih Gospodin prepustiti sigurnom ishodu. Na svim našim putovima, u svoj našoj službi Bogu, On nam govori: ‘Daj mi svoje srce.’ Bog želi pokoran, poučljiv duh. Ono što molitvi daje njezinu izvrsnost jest činjenica da ona izlazi iz srca koje ljubi i poslušno je.“

„Bog zahtijeva određene stvari od svoga naroda; ako oni kažu: Neću predati svoje srce da učinim ovo, Gospodin ih pušta da nastave u svojoj tobožnjoj mudroj prosudbi bez nebeske mudrosti, sve dok se ne ispuni ovo Pismo [Izaija 28,13]. Ne trebate govoriti: Slijedit ću Gospodnje vodstvo do određene točke koja je u skladu s mojom prosudbom, a zatim se čvrsto držati vlastitih zamisli, odbijajući da budete oblikovani po Gospodnjoj prilici. Neka se postavi pitanje: Je li to volja Gospodnja? a ne: Je li to mišljenje ili prosudba —?” Testimonies to Ministers, 419.